

Пауло за да си излѣе гнѣва спокойно и безъ страхъ, и са научи и отъ него подробноститѣ на случката.

Явно бѣ че готвачътъ са бѣ измамилъ, че той нераспозна гжбытѣ, че безъ никоя причина оплаши момичетата, и сичко туй бѣше вѣтъръ! Но сеньоръ Пауло, който са призова за да изложи работата, не обичаше да излѣзе безъ удовлетвореніе.

И тѣй като средство да обърне въ своя полза остатъка отъ гнѣва на Н. Превъсходителство, той му расказа съ негодованіе малкото почитаніе на Пикильо къмъ ученіето, поведеніето му къмъ учителя, когото билъ и испѣдилъ, като приложи че въ такъози обстоятелство и сѣщыйтъ законъ на *тождеството* былъ бы голѣмо снисхожденіе, и че бѣ невъзможно да остане вече въ кѣщата на Н. Превъсходителство този непокорныйтъ и неблагодарныйтъ, който неиска нито да служи нито да са учи.

Както го бѣ предвидѣлъ Пауло, господарътъ му са успокои нѣкакъ като намѣри найподиръ на кого да си излѣе гнѣва. Даденытъ на Пикильо срокъ са свършваше на другыя день, мѣсецътъ са свършваше, и въ този день настойникътъ са затече и му рече съ видъ оплашенъ, но въ който са крыяше едно задоволствіе:

« Тичай скоро, че та иска Н. Превъсходителство. Той е на трапезата съ госпожытѣ. »

Пикильо са представи въ трапезаріята съ видъ смиренъ и очы наведены, когато сеньоръ Пауло, който шеташе тамъ, го изгледваше иронически, и прехвърляше отъ време на време, съ тържествененъ видъ, кърпата която държеше, отъ десната си рѣка подъ лѣвата си мышца.

« Види са, господине, рече важно намѣстникътъ на младыя слуга, че си испѣдилъ учителя си, отказвашъ ли го? »

— Не, В. Превъсходителство истинно е.

— Че защо? молиж. »

Пикильо са поумисли, а намѣсто него отговори Аиша засмѣно:

« Защото немаше вече нуждата му. »